

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/959/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4615200538
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4615200538.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Novotného a členov senátu JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a JUDr. Dany Kálnayovej, v právnej veci - spore žalobcu: Q. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. C. XXXX/XX, S., proti žalovanej: N. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., zast. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. S., o zaplatenie 5.693,82 eura (istiny) s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany č. k. 6C/52/2015-46 zo dňa 9. septembra 2015, takto jednohlasne

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti výroku o náhrade trov strán sporu potrdzuje.

Žalovanej nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Návrhom (žalobou) zo dňa 30. januára 2015 sa navrhovateľ (žalobca) domáhal vydania rozhodnutia súdu o tom, že odporkyňa (žalovaná) je povinná zaplatiť mu sumu 5.693,82 eura s príslušenstvom - s 5,05 % úrokom z omeškania od 30. 01. 2015 do zaplatenia a náhradou trov konania, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku na tom skutkovom základe, že rozsudkom Okresného súdu Topoľčany č. k. 4C/343/2013-43 zo dňa 29. 04. 2014 (právoplatný 03. 06. 2014) bolo určené, že nie je otcom maloletého C. P., nar. XX. XX. XXXX, ktorého matkou je žalovaná a na ktoré maloleté dieťa on k rukám žalovanej, resp. matky žalovanej platil výživné od 01. 07. 2002 do 31. 08. 2013, keď jeho vyživovacia povinnosť bola zrušená rozsudkom Okresného súdu Topoľčany č. k. 9P/164/2014-10 zo dňa 24. 06. 2014 s účinnosťou od 01. 07. 2014 (rozsudok nadobudol právoplatnosť 24. 11. 2014). Za uvedené obdobie zaplatil výživné na maloletého C. celkovo v sume 5.693,82 eura, pričom inému mužovi otcovstvo po zapretí jeho otcovstva určené nebolo a žalovaná mu ním zaplatené výživné ani po výzve nezaplatila, keď jeho nárok vyplýva z ustanovenia § 79 ods. 1 Zákona o rodine (zákon č. 36/2005 Z. z.). Podľa § 3 nariadenia vlády č. 20/2013 Z. z. mu patrí aj úrok z omeškania z dlžnej sumy od podania žaloby až do zaplatenia.

2. Žalovaná s podanou žalobou nesúhlasila, poukázala na to, že maloletý C. sa jej narodil po uzatvorení manželstva, keď žalobca vedel o tom, že maloletý C. nie je jeho synom a po uzatvorení manželstva sa skoro rozviedli. Vzniesla námietku premlčania uplatňovaného nároku žalobcom, keď potvrdila, že za žalované obdobie si žalobca svoju vyživovaciu povinnosť voči C. plnil.

3. Napadnutým zhora označeným rozsudkom Okresný súd Topoľčany ako súd prvého stupňa - súd prvej inštancie vo veci - spore rozhodol tak, že odporkyni (žalovanej) uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi (žalobcovi) sumu 380,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 30. januára 2015 do zaplatenia, návrh (žalobu) vo zvyšku zamietol a súčasne o trovách účastníkov - strán sporu voči sebe

navzájom rozhodol tak, že žiadny z účastníkov (žiadna strana sporu) nemá právo (nárok) na náhradu trov konania.

4. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie s poukazom na vykonané dokazovanie výsluchom strán sporu, svedkyne G. Y., obsahom pripojených spisov Okresného súdu Topoľčany (sp. zn. 4C/12/2001, 1Ncp/8/2003, 10P/634/2007, 9P/16/2011, 9P/245/2012, 11P/39/2013, 4C/343/2013 a 9P/164/2014) a citovanými ustanoveniami Zákona o rodine (§ 79 ods. 1 a 2, § 75 ods. 1, § 77 ods. 1 a 2, § 110), Občianskeho zákonníka (§ 100 ods. 1, § 101, § 3 ods. 1 a § 517 ods. 2) a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. odôvodnil nasledovne:

5. Citované ustanovenie § 79 Zákona o rodine sa týka plnenia výživného za iného. Ustanovenie predpokladá, že vyživovaciu povinnosť plnila iná osoba než povinný. Aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy aj v prípade úspešného zapretia otcovstva. Tým, že došlo k zapretiu otcovstva k maloletému dieťaťu došlo k plneniu výživného na dieťa za niekoho iného a preto ten, kto plnil má právo domáhať sa finančnej náhrady voči skutočnému otcovi dieťaťa, ku ktorému sa následne určí otcovstvo. V prípade, že k určeniu otcovstva nedôjde, muž ktorý úspešne zaprel otcovstvo môže nárok na úhradu plnenia výživného na dieťa uplatniť aj voči matke dieťaťa, keďže u nej sa z uvedeného dôvodu koncentruje vyživovacia povinnosť k dieťaťu. Rozsah nároku podľa citovaného zákonného ustanovenia nie je jednoznačne určený súčtom jednotlivých čiastok, ktoré boli za iného plnené, ale okolnosťou, či táto suma zodpovedá schopnostiam a možnostiam rodiča výživné v predmetnom čase poskytovať tak, ako to upravuje ustanovenie § 75 Zákona o rodine, podľa ktorého pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. To znamená pre daný prípad, že treba vychádzať zo schopností a možností odporkyne, akoby bolo v jej schopnostiach a možnostiach počas predmetného obdobia prispievať na výživu dieťaťa. To znamená, že treba osobitne zväziť nárok uplatnený podľa § 79, keď sa uplatňuje voči matke, tak ako je to v danej veci, teda voči odporkyni, v prípade že otec dieťaťa nebol určený, teda treba zväziť i tú skutočnosť, či riadne plnila svoju vyživovaciu povinnosť voči dieťaťu a aké boli pomery na jej strane z hľadiska schopností a možností. To znamená, že rozsah nároku podľa § 79 nemusí byť rovnaký s vynaloženými čiastkami, ktoré plnil muž, u ktorého došlo k úspešnému zapretiu otcovstva. Je potrebné zistiť, či po narodení dieťaťa bola matka zamestnaná a s akým príjmom, rovnako ako bol jej príjem aj v prípade, že bola nezamestnaná, či mohla prispievať na výživu maloletého dieťaťa, prípadne aj za druhého rodiča.

6. Pre uplatnenie nároku na plnenie výživného za iného platí všeobecná 3-ročná premlčacia doba (§ 101 OZ). Začiatok plynutia 3-ročnej premlčacej doby je vymedzený dňom, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, čo závisí od okolností konkrétneho prípadu. Napr. v prípade, že dôjde k následnému určeniu otcovstva premlčacia lehota začína plynúť právoplatnosťou rozsudku o určení otcovstva. Z ustanovenia § 101 OZ vyplýva, že premlčacia doba je 3-ročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Právo môže byť vykonané prvý raz, keď vznikne možnosť podať na jeho základe žalobu.

7. Z ustanovenia § 3 ods. 1 vyplýva, že výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Ide predovšetkým o ustanovenie zakazujúce taký výkon práv a povinností, ktorý by bol v rozpore s pravidlami demokratickej spoločnosti a jej morálky, s princípmi právneho štátu a občianskej spolupatričnosti. Definícia dobrých mravov nie je nikde normatívne upravená. Pojmom dobré mravy možno rozumieť pravidlá morálneho charakteru, aj keď za určitých okolností môžu nadobudnúť povahu právnej normy.

8. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že sú splnené predpoklady navrhovateľa uplatniť si nárok titulom plnenia za iného, pretože tento úspešne zaprel otcovstvo k maloletému C. a tak mu vzniklo právo domáhať sa náhrady nákladov vynaložených na dieťa. Nakoľko k maloletému C. nedošlo k určeniu otcovstva, čo aj samotná matka uviedla, že odmieta označiť prirodzeného otca dieťaťa, tento nárok bolo možné podať aj voči matke dieťaťa, teda voči odporkyni, keďže je splnený ďalší predpoklad, že nie je v čase rozhodovania o návrhu navrhovateľa známy otec dieťaťa. Ako už bolo konštatované vyššie, pre rozsah tejto náhrady nie je určujúce len to, koľko navrhovateľ na výživu maloletého C. vynaložil, ale aj schopnosti a možnosti matky. Navrhovateľ si svoj nárok uplatňuje za obdobie od

01.07.2002 do 31.08.2013, po ktorú dobu si riadne plnil svoju vyživovaciu povinnosť, čo potvrdila i odporkyňa na pojednávaní dňa 19.08.2015.

9. V konaní odporkyňa vzniesla námietku premlčania, ktorou sa súd musel zaoberať. Z dokazovania vyplýva, že navrhovateľ si mohol svoj nárok voči odporkyne uplatniť po právoplatnosti rozsudku o zapretí jeho otcovstva k maloletému C., k čomu došlo dňa 03.06.2014, pričom návrh na súd podával 30.01.2015, teda v 3-ročnej premlčacej dobe. Nakoľko ide o nárok plnenia za iného, teda vyživovacej povinnosti na základe rozsudkov tunajšieho súdu súd posudzoval plynutie premlčacej doby zohľadňujúc jednotlivé platby výživného a to za obdobie troch rokov pred podaním návrhu, k čomu došlo 30.01.2015. Preto podľa súdu nárok navrhovateľa nie je premlčaný za čas od 30.01.2012 do 30.01.2015. Výška vyživovacej povinnosti bola u navrhovateľa voči C. upravená v rozsudku v konaní sp. zn. 9P/16/2001 vo výške 60 eur, kde bolo určené výživné počnúc od 01.01.2011 a táto výška výživného bola rovnako upravená a určená na maloletého C., aj keď boli zmenené práva a povinnosti k maloletému a zverené dieťa starej matke, rozsudkom zo dňa 24.10.2012 č. k. 9P/245/2012 -34, k čomu došlo s účinnosťou od 01.12.2012. Takže v období, o ktorom možno hovoriť, že je daný dôvodne nárok vzhľadom na vznesenú námietku premlčania, t. j. od 30.01.2012 do uplatneného predmetného obdobia, t. j. do 31.08.2013, kedy platil navrhovateľ výživné na maloletého C. vo výške 60 eur.

10. Podľa súdu priznanie nároku navrhovateľovi za širšie obdobie, teda pred dátumom 01.12.2012, by nebolo ani v súlade s dobrými mravmi tak, ako to má na mysli § 3 OZ, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Súd vychádzal zo skutočností, že ako vyplýva z výpovede odporkyne ale aj svedkyne G. Y., navrhovateľ od samého začiatku, teda už keď očakávala odporkyňa narodenie maloletého C. a aj potom ako sa narodil, mal vedomosť o tom, že nie je skutočným otcom dieťaťa, čo súviselo aj s tým, že pomerne krátko po narodení maloletého C., ktorý sa narodil 06.07.1999, došlo k rozvodu manželstva účastníkov, k čomu došlo 28.02.2001 rozsudkom citovaným vyššie, právoplatným dňa 11.04.2001. Svedčí o tom aj výpoveď samotného navrhovateľa, keď vo svojej výpovedi uviedol, že pri rozvode manželstva tvrdil, že maloletý C. nie je jeho syn. O uvedenom svedčia aj nezhody medzi účastníkmi a fyzické napádanie odporkyne navrhovateľom. Takže svedčí o tom samotná výpoveď odporkyne a svedkyne G. Y., keď uviedla, že navrhovateľ vedel o tom, že nie je otcom, čo súviselo s tým, že fyzicky napádal odporkyňu práve kvôli tomu, že má s iným mužom dieťa. To znamená, že pokiaľ navrhovateľ mal vedomosť o tom, že nie je skutočným otcom dieťaťa mal možnosť podať návrh na zapretie otcovstva skôr, ako to urobil v skutočnosti.

11. V neposlednom rade bolo potrebné prihliadať aj na schopnosti a možnosti odporkyne riadne si plniť svoju vyživovaciu povinnosť voči maloletému C. zohľadňujúc aké boli pomery na jej strane v predmetnom období, ako si túto svoju povinnosť plnila, či už svojou osobnou starostlivosťou alebo konkrétnymi sumami výživného, najmä v čase keď bol maloletý C. zverený do starostlivosti starej matke rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 24.10.2012 č. k. 9P/245/2012- 34, kedy bolo určené na výživné odporkyne, ale aj navrhovateľovi na syna P. sumou 80 eur každému a na C. každému sumou XX eur, teda i odporkyne, s účinnosťou od 01.12.2012, ktorej táto vyživovacia povinnosť neskôr rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 09.04.2013 č. k. 11P/39/2013 -45 bola zvýšená na sumu 80 eur s účinnosťou od 01.01.2013. Ako vyplýva z výpovede matky - odporkyne, v čase keď sa rozhodovalo o zverení starej matke a jej vyživovacej povinnosti jej príjem bol cca 1.200 eur a pracovala v H.. Podstatnejšie je však predchádzajúce obdobie, keď ako vyplýva z vyššie uvedeného dokazovania, bola nezamestnaná.

12. Posudzujúc primeranosť rozsahu náhrady uplatnenej navrhovateľom, súd za určujúce bral do úvahy schopnosti a možnosti odporkyne tak ako to má na mysli citované ustanovenie § 75 ods. 1 Zákona o rodine. Predmetom rozhodovania o nároku navrhovateľa, vzhľadom na vyššie uvedené je obdobie od 30.01.2012 do 31.08.2013, teda obdobie, v ktorom navrhovateľ prispieval na výživu maloletého C. mesačne sumou 60 eur na základe citovaných rozhodnutí súdu. V čase rozhodovania o zvýšení výživného na sumu 60 eur v konaní sp. zn. 9P/16/2011 maloletý C. sa nachádzal v osobnej starostlivosti matky, teda odporkyne, ktorá osobne zabezpečovala starostlivosť o neho, a tiež starostlivosť o maloletého P.. Odporkyňa v tom čase bola dobrovoľne nezamestnaná zo zdravotných dôvodov. Uzavrela manželstvo s manželom, ktorý žil v H., ktorého tam navštevovala. Obe deti sa nachádzali vo výchove a opatere odporkyne dovtedy, kým nedošlo k zmene rozsudku o úprave práv a povinností k maloletým deťom rozsudkom tunajšieho súdu v konaní sp. zn. 9P/245/2012, v ktorom konaní obe deti boli zverené do náhradnej osobnej starostlivosti starej matky. Účastníkom určená

vyživovacia povinnosť na maloletého P. v sume 80 eur a maloletého C. po 60 eur mesačne. Naďalej odporkyňa tom v čase úpravy výživného k dieťaťu bola vydatá a žila vo Q.. Neskôr v konaní sp. zn. 11P/39/2013 jej s účinnosťou od 01.01.2013 bola zvýšená vyživovacia povinnosť na maloletého C. mesačne sumou 80 eur. V čase rozhodovania bolo zistené, že na základe dohody o pracovnej činnosti od 31.10.2011 do 31.12.2012 dosahovala príjem 130 eur mesačne. Bola vedená ako opatrovatelka starých ľudí od 15.01.2013 a v januári 2013 z tejto činnosti mala príjem 635,92 eura. Vyživovaciu povinnosť mala naďalej voči dvom deťom.

13. Vzhľadom na uvedené plnenie si vyživovacej povinnosti odporkyňou osobnou starostlivosťou o deti a riadnym plnením si svojej vyživovacej povinnosti, ako aj na základe rozhodnutí okresného súdu, posudzujúc schopnosti a možnosti odporkyne riadne si plniť svoju vyživovaciu povinnosť za primerané z jej strany súd považoval výšku vyživovacej povinnosti, vzhľadom na predmetné obdobie voči maloletému C. mesačne po 20 eur, ktorou sumou mohla ešte odporkyňa prispievať na výživu maloletého. Za obdobie od 30.01.2012 do 31.08.2013 to predstavuje 19 mesiacov po 20 eur, t. j. 380 eur. Pri posudzovaní výšky vyživovacej povinnosti súd bral zreteľ nato, že odporkyňa sa osobne starala o maloleté deti a vzhľadom na pomery na jej strane nebolo možné očakávať od odporkyne, že je schopná si plniť vyživovaciu povinnosť v takom rozsahu, akoby ju plnili obaja rodičia voči dieťaťu. Rovnako aj v čase zverenia dieťaťa do náhradnej osobnej starostlivosti odporkyňa si svoju povinnosť plnila. Ako sama uviedla, deťom dávala ešte navyše, keďže sa nachádzali v starostlivosti jej matky. Preto vzhľadom na vyššie uvedené súd zaviazal odporkyňu zaplatiť navrhovateľovi sumu 380 eur s úrokom z omeškania od 30.01.2015 tak ako to bolo uplatnené navrhovateľom, t. j. od podania návrhu, ktorá výška úroku z omeškania je v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 OZ a § 3 nariadenia vlády.

14. Vo zvyšku súd návrh zamietol, keď prihliadol na vznesenú námietku premlčania odporkyňou. Ďalej na rozpor s dobrými mravmi, v prípade priznania nároku navrhovateľovi v širšom rozsahu z dôvodu, že z dokazovania vyplynulo, že už skôr mal vedomosť o tom, že nie je otcom maloletého Filipa a v prípade, že boli na jeho strane takéto pochybnosti mal možnosť podať návrh na zapretie otcovstva už skôr. P. neopodstatnenosť nároku v širšom rozsahu vyplýva aj zo schopností a možností odporkyne riadne si plniť svoju vyživovaciu povinnosť voči maloletému C. poukazujúc nato, že v období predchádzajúcom nedosahovala príjem taký, aby okrem už poskytovanej starostlivosti o maloletého C. a plnenie si vyživovacej povinnosti mohla navyše, okrem toho čo už bolo z jej strany poskytované, ešte poskytovať. Z týchto dôvodov súd návrh navrhovateľa vo zvyšku zamietol.

15. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 2 O.s.p. (Občiansky súdny poriadok - zák. č. 99/1963 Zb.) tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, vzhľadom na čiastočný úspech v konaní, pričom odporkyňa takúto náhradu ani nežiadala.

16. Rozsudok včas podaným odvolaním v zamietajúcej časti výroku a voči výroku o trovách konania napadol len žalobca domáhajúci sa jeho zmeny v napadnutých častiach tak, aby jeho žalobe bolo plne vyhovené a aby mu bola priznaná náhrada trov celého konania. Súdu prvej inštancii vyčítal to, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uplatňovaný nárok je titulom (právneho titulu) ustanovenia § 79 ods. 1 Zákona o rodine, keďže označiť muža, u ktorého prichádza do úvahy otcovstvo k maloletému môže len žalovaná, ktorá je však v tomto smere nečinná. Za nesprávny právny záver považuje to, že jeho nárok bol z časti premlčaný a z tohto dôvodu i zamietnutý. Súd prvej inštancie posudzoval plynutie premlčacej doby zohľadňujúc jednotlivé platby výživného a to za obdobie troch rokov pred podaním návrhu (30. 01. 2015), s čím nesúhlasí a rovnako nesúhlasí s argumentáciou súdu, že priznanie nároku za širšie obdobie by nebolo v súlade s dobrými mravmi. To, že nie je otcom maloletého C. sa objektívne dozvedel až na základe analýzy DNA a znaleckého rozsudku č. 3/2014 z odboru genetiky, keď žalovaná ešte aj v konaní o zapretí jej otcovstva pod sp. zn. 9C/185/2013 tvrdila, že on je otcom maloletého a ani v ďalšom konaní pod sp. zn. 4C/343/2013 sa nevyjadřila o tom, že by on nebol otcom dieťaťa, ale čakala na výsledky testov. Jeho prvý návrh na zapretie otcovstva bol zamietnutý práve z dôvodu, že neprodukoval dôkaz, ktorý by vylučoval jeho otcovstvo, keďže v čase rozhodnom pre počatie maloletého mal so žalovanou intímny styk. Tvrdenie súdu o tom, že už dávno vedel o tom, že nie je otcom dieťaťa v kontexte s doterajšími vyjadreniami žalovanej v predchádzajúcich konaniach, preto v žiadnom prípade neobstojí. Rovnako namieta nepravdivé tvrdenie svedkyne G. Y., jedná sa o svedkyňu, ktorá pracovala s matkou žalovanej na jednom pracovisku. Až v čase podania návrhu vo veci sp. zn. 7C/185/2013 sa dozvedel dôvody, pre ktoré podal návrh na zapretie otcovstva a taktiež žalovaná uviedla,

že otcovstvo k maloletému C. začal spochybňovať až pri zvyšovaní výživného v roku 2013. To, že mal určité pochybnosti o tom, či je otcom dieťaťa, neznamená, že o tom objektívne vedel, ako to uvádza súd, keďže toto je možné objektívne zistiť len znaleckým posudzovaním. Pokiaľ niekto konal v rozpore s dobrými mravmi, tak to bola žalovaná, ktorá počas trvania manželstva mala pomer s iným mužom a napriek uvedenému v súdnych konaniach za otca označovala jeho a požadovala od neho výživné; rovnako tak žalovaná odmieta označiť biologického otca aby si mohol uplatniť voči nemu svoje nároky, avšak pri jej nečinnosti nemôže byť jej konaním postihnutý on. Ustálenie toho, že nie je otcom dieťaťa bolo možné urobiť jedine na základe znaleckého dokazovania. Pre začiatok plynutia premlčacej doby nie je rozhodujúca právoplatnosť rozsudku, ktorým bolo zistené, že nie je otcom maloletého dieťaťa, ale určenie otcovstva iného muža k tomuto dieťaťu. K premlčaniu tak prísť nemohlo. Nemal možnosť uplatniť svoje právo skôr, než bolo zapreté jeho otcovstvo. Premlčacia doba nezačala plynúť vždy odo dňa, kedy vyživovacia povinnosť bola za iného splnená, ale dňom kedy právo na úhradu plnenia mohlo byť vykonané prvýkrát. Pochybnosti o otcovstve začal mať v roku 2013, kedy aj prvýkrát podal žalobu o zapretie otcovstva, ktorá mu bola zamietnutá. Právo na úhradu plnenia voči žalovanej mohol prvýkrát vykonať až po rozsudku o zapretí otcovstva. Nesúhlasí ani s rozhodnutím o trovách konania, súdny spor zavinila žalovaná, keď on ju pred začatím súdneho konania listom zo dňa 26. 01. 2015 vyzval na úhradu zaplateného výživného. K podanému odvolaniu žalobca pripojil rozsudok Okresného súdu Topoľčany č. k. 7C/185/2013-23 zo dňa 12. augusta 2013 (o zamietnutí jeho prvého návrhu na zapretie otcovstva) rozsudok Okresného súdu Topoľčany č. k. 4C/343/2013-43 zo dňa 29. 04. 2014 a návrhy na zapretie otcovstva v oboch veciach zo dňa 05. 04. 2013 a 12. 09. 2013.

17. Žalovaná vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedla, že rozsudok považuje za správny a dúfa v spravodlivosť. Môže s určitosťou potvrdiť, že žalobca od samého začiatku vedel, že nie je otcom maloletého.

18. Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok (CSP), ktorý zrušil Občiansky súdny poriadok, podľa ktorého konal a rozhodoval súd prvej inštancie, a súčasne ustanovil, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon (CSP) aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, keď právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Rovnakým dňom nadobudol účinnosť aj zákon č. 161/2015 Z. z. - Civilný mimosporový poriadok (CMP), podľa ktorého zákona súdy prejednávajú a rozhodujú veci ustanovené v tomto zákone, keď na konania podľa tohto zákona (CMP) sa použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. Civilný mimosporový poriadok obsahuje úpravu konaní v niektorých rodinnoprávných veciach, medzi ktoré však žaloba žalobcu voči žalovanej v zmysle ustanovenia § 79 Zákona o rodine upravená nie je, teda platia ustanovenia CSP.

19. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal spor bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozhodnutia viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania žalobcu a skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie a dopel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutých častiach výrokov podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdiť ako vo výroku vecne správne rozhodnutie, keď zároveň v odvolacom konaní úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu, že tejto v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli a žiadne si ani neuplatňovala.

20. Nakoľko sa odvolací súd v celom rozsahu - okrem nesúladu nároku žalobcu s dobrými mravmi (bod 10., kde odvolacie dôvody vzhliadol opodstatnenými) stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa v odôvodnení svojho rozhodnutia len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP), keď na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia aj s ohľadom na odvolacie dôvody žalobcu poukazuje na to, že

- námietku premlčania uplatňovanej pohľadávky vznesenú žalovanou považoval za čiastočne dôvodnú, nakoľko v zmysle ust. § 79 ods. 2 a § 77 ods. 2 Zákona o rodine (citované súdom prvej inštancie) sa vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe premlčuje jednak právo žalovať žalovanú na zapltenie plnení uhradených žalovanej titulom výživného na maloletého C. a tiež rovnaká lehota platí pre každú poskytnutú mesačnú dávku plnenej vyživovacej povinnosti, teda nárok žalobcu čo do dôvodu je opodstatnený len ohľadom plnení za obdobie tri roky spätne pred podaním žaloby,

- pre rozhodnutie v spore je nepodstatné to, že žalobca mal od 01. 10. 2012 povinnosť platiť výživné na maloletého C. určenú k rukám starej matke maloletého (išlo len o platobné miesto, keď výživné je nárokom dieťaťa), ktorá mala maloletého zvereného do náhradnej osobnej starostlivosti,
- z hľadiska právneho posúdenia (prípadný) nárok žalobcu za obdobie po právoplatnosti jeho zapretia otcovstva (03. 06. 2014) by predstavoval nárok z právneho dôvodu, ktorý odpadol, avšak žalobca nároky po uvedenom dátume si v tomto spore neuplatňuje,
- pri chýbajúcom odvolacom dôvode žalobcu spochybňujúcim ustálenie schopnosti žalovanej platiť mesačne po 20,- eur za žalované obdobie odvolací súd uvedený skutkový a právny záver súdu prvej inštancie (sám) preskúmať nemohol, a že
- vecnú správnosť rozhodnutí Okresného súdu v Topoľčanoch v konaniach vedených pod sp. zn. 7C/185/2013, 9P/164/2014 a 4C/343/2013 (už) preskúmať nemohol a bol nimi viazaný.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a aj iné podanie dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa má popri všetkých náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).